İSLAM DEVLETİ'NE GÖRE MEÇHUL KIŞININ HÜKMÜ NEDİR?

Aslolan Küfür müdür?

Müslümanlık mıdır?

6 Muharrem 1448 Hicri

YAZAR: USTAD ÜSAME TEVHİDİ ŞAREZÜRİ
hazırlayan : Al_HAQQ

İslam Devleti'ne göre meçhul kişinin hükmü?

İslam Devleti’nin bir yayınını, onun akidesinin "dârülküfür tarîde (دارالكفر الطارئ) meçhulü'l-hal (durumu bilinmeyen) kimseler hakkında hiçbir hüküm vermemek" olduğunu zannederek yanlış anlayan bazı kişilere bir cevap).

Yazar:

Üstad üsame tevhidi şarezüri

Hazırlanma Tarihi :

6 Muharrem 1448 Hicr

AL HAQQ

TÜRKÇE ÇEVIRI

TR

İslam Devleti'ne göre meçhul (bilinmeyen) kişinin hükmü nedir? Aslolan Küfür müdür, Müslümanlık mıdır? (Meçhul kişi)

İslam Devleti'nin bir yayınını, onun akidesinin "dârülküfür tarîde (دارالكفر الطارئ) meçhulü'l-hal (durumu bilinmeyen) kimseler hakkında hiçbir hüküm vermemek" olduğunu zannederek yanlış anlayan bazı kişilere bir cevap).

Hicri 28/10/1437, yani Miladi 2016 yılına denk gelen en-Nebâ gazetesinin bir yazısını delil getirmişlerdir. O yazıda Batı Afrika Valisi Şeyh Ebu Mus'ab el-Bernâvî konuşmakta ve beyanatta bulunmaktadır. Kendisine sorulan sorular arasında şu da yer almaktadır: "Siz gerçekten avam halkı (halktan sıradan insanları) mı hedef alıyorsunuz? Ve siz 'İnsanlarda aslolan küfürdür' mü diyorsunuz?"

Sorunun metni bu şekildedir; yani genel bir sorudur. Cevap verilen yer de ilim talebelerine yönelik detaylı açıklama (tafsilat) yeri değil, avam halk için cevapların özetlenme yeridir.

Bu yüzden bu meseleyi birkaç madde ile açıklığa kavuşturuyorlar:

1. Şeyh'in sözü, hüküm vermede "توقف" (çekimser kalma) akidesi anlamına gelmez. Çünkü Şeyh, kendisine yöneltilen genel bir soruya, avam halkın kısaca anlayabilmesi için özet ve kısa bir cevap vermiştir. Yani şunu kastetmektedir: Bir dârülküfür ülkesinin tamamı hakkında, "Bu ülkedeki insanların hepsinin aslı İslam'dır veya küfürdür" şeklinde tek bir hüküm verilmez.

(Çünkü bazı ülkelerde, halkın ikamet ettiği bölgelere göre asıl (asli) hüküm o bölgede değişmez. Bu yüzden ülkenin tamamı hakkında tek bir hüküm verilmez, çünkü ülke içinde birbirinden farklı birkaç bölge barındırır.)

2. Şeyh, Afrikalıların propagandaları hakkındaki bu cevabı vermiştir. Bu nedenle konuşmanın yapıldığı yerin (bağlamın) cevap üzerinde etkisi vardır; özellikle de darülküfr-i tarî (sonradan küfür diyarı olan yerler) gibi olan Afrika için. Çünkü bölgeden bölgeye halkın hükmü değişir. Afrika'nın tüm bölgeleri aynı değildir ki her yerde

-aslolanın İslam olduğu söylenebilsin.

Örneğin: Eğer Şeyh, "Afrika'da asıl olan İslam'dır" deseydi, bu Hristiyanların yaşadığı bölgelerde de aslolanın İslam olduğu anlamına gelirdi!! Şüphesiz ki böyle bir şey mümkün değildir.

Bu yüzden (Şeyh) şöyle buyurdu: **"Aslolan İslam'dır demiyoruz, aslolan küfürdür de demiyoruz. Aksine kimde küfür veya İslam görülürse, o zaman onun hakkında hüküm veririz."**

Yani özetle, bu cevabı özetleme yerinde vermiştir; ayrıntı ve detay verme yerinde değil. Ayrıca burası, "Devlet, insanların asıl hükmünün küfür olduğunu söylüyor" iddiasıyla Devlete atılan iftirayı ve töhmeti ortadan kaldırma makamıdır.

Bu nedenle Şeyh'in tek amacı genel bir açıklama yapmaktı. Sünni Müslümanların yaşadığı bölgelerde aslolanın ne olduğu gibi detaylara girmemiştir. Aksine bu cevabı mutlak ve özet bir şekilde ifade etmiştir.

Çünkü bu konuşma avam (genel) Müslümanlara yönelikt

-ir; zira bazı Müslümanlar, Devletin her ülkedeki insanların asıl hükmünün küfür olduğuna inandığını zannetmişlerdi. Şeyh burada konunun detaylarını tartışmayı değil, sadece bu iftirayı uzaklaştırmayı amaçlamıştır.

Her ne kadar bazı insanlar Şeyh'in bu sözünün zahirinden (görünüşünden) bir tür tevakkuf (hüküm vermeyip bekleme) kokusu alsa da, bu durumda bu söze şeriatta müteşabih ve mücmel (kapalı) muamelesi yapılır. Bu sözün doğru anlaşılması için muhkem (açık ve net) olan sözlere müracaat edilmesi gerekir. Çünkü Kur'an ve Sünnet'te bile müteşabih ve mücmel nassların bulunması tuhaf bir şey değilken, alimlerin sözlerinde de bazen ifadelerinden dolayı bir benzerlik ve kapalılık bulunması ve bazı insanların bunu sadece zahirine göre anlaması gayet doğaldır.

Ancak meselenin detaylarına vakıf olmadan, sadece zahiri esas alıp tek bir söze tutunmak Ehl-i Sünnet'in menheci değildir aksine bu ehl-i bid'at ve dalalet ehlinin menhecidır. Çünkü şer'i ve akidevi bir hüküm

-elde etmek için bütün sözlerin bir araya getirilip toplanması, ardından bir sonuca varılması gerekir. Yoksa sadece tek bir söze sarılıp diğer sözleri göz ardı etmek doğru değildir.

Bu sebeple, Devletin diğer alimleri ve aynı zamanda Devletin resmi menheci (görüşü), ilim talebeleri, destekçiler ve mücahidlerin zihninde konunun netleşmesi için meseleye daha fazla detay ve açıklık getirmişlerdir. Dolayısıyla, eğer mutlak, müteşabih veya mücmel bir sözü anlamak istersen, o zaman detaylara geri dönmen gerekir. Örneğin; ben bir yerde "Küfür ülkesinde asıl olan küfürdür" dersem, bu mutlak (genel) bir sözdür. Bu söz, benim darülküfr-i tarî (sonradan küfür diyarı olan yerler) hakkında da aynı görüşte olduğumu düşünmene yol açmamalıdır. Çünkü kastettiğim şeyi doğru anlaman için diğer sözlerime bakman gerekir; orada benim sadece aslı küfür olan ülkeyi (darülküfr-i asli) kastettiğimi, sonradan küfür diyarı olan ülkeyi kastetmediğimi görürsün.

Bu ifademden bir şey anlaman, ancak diğer sözlerime

-müracaat etmenle mümkündür. İşte o zaman benim akidemi anlarsın. Fakat eğer sadece bu sözüme tutunursan, o zaman ne benim kastımı ne de hakikati isabet ettirebilirsin; üstelik kendini de dalalete (sapıklığa) sürüklemiş olursun. Demek ki sözleri veya alimlerin menhecini (metodunu) anlamak için, o konu hakkında ortaya konulmuş olan diğer sözlere ve detaylara başvurmamız gerekir.

Bu meselede de İslam Devleti'nin akidesini bilmek için ne benim anlayışıma ne de sizin anlayışınıza göre hareket ederiz; **aksine devletin müftülerinin, alimlerinin, liderlerinin ve resmi yayınlarının anlayışına göre bu mesele hakkında bir değerlendirme yaparız.**

Şeyh Turki el-Bin'ali (Allah Teâlâ şehadetini kabul etsin), 2017 yılında el-Lecnetu'l-Mufavvada'nın (مفوضه) (Delegasyon Komitesi) genelgesine yaptığı notların bir maddesinde, İslam Devleti'nin kurulduğu ilk günden bugüne kadar Sünni bölgelerde yaşayan halka yönelik hüküm verme konusundaki resmi akidesini açıklamaktadır.

Şöyle demektedir:

"كما ويلمس من كلام قاداتها خلاف ما جزم به الكاتب قال الشيخ أبو مصعب الزرقاوي تقبله الله في أثناء رده على الخبيث أبي محمد المقدسي"

Nitekim yazarın iddia ettiğinin aksine, devletin liderlerinin sözlerinde de bu durum açıkça görülmektedir. Şeyh Ebu Musab ez-Zerkavi (Allah Teâlâ şehadetini kabul etsin), habis Ebu Muhammed el-Makdisi'ye verdiği reddiyede şöyle buyurmuştur:

"(وأما القول بأن عوام الرافضة كعوام أهل السنة فهذا والله من الظلم لعوام أهل السنة أيستوي من الأصل فيهم التوحيد مع من الأصل فيهم الاستغاثة بالحسين)"

Râfızîlerin avamı (halkı) ile Ehl-i Sünnet'in avamı birdir demen; Vallahi bu, Ehl-i Sünnet'in avamına yapılmış bir zulümdür! Aslı tevhid olan kimseler ile aslı Hüseyin'den yardım dilemek olan kimseler hiç nerede eşit olur?"

Şeyh Turki (Allah şehadetini kabul etsin), Şeyh'in bu sözü

-hakkındaki açıklamasında şöyle buyurmaktadır:

"فذكر تقبله الله أن الأصل في عوام أهل السنة التوحيد، ولم يتوقف فيهم"

Şeyh (ez-Zerkavi) -Allah şehadetini kabul etsin- **Ehl-i Sünnet'in avamında aslolanın tevhid olduğunu zikretmiş ve onlar hakkında tevakkuf etmemiştir (şüpheye düşüp hükmü bekletmemiştir).**

Ardından Şeyh Turki, Şeyh Ebu Muhammed el-Adnani'nin sözünü aktararak şöyle demektedir:

"وقال الشيخ أبو محمد العدناني تقبله الله وإن من اعتقادها ومنهجها وما تدين الله به أن عموم أهل السنة في العراق والشام مسلمون"

Şeyh Ebu Muhammed el-Adnani (Allah şehadetini kabul etsin) şöyle buyurmuştur: "**(Şüphesiz ki onun -Devletin- akidesinden, menhecinden ve Allah'a kulluk ettiği dininden biri de Irak ve Şam'daki Ehl-i Sünnet avamının Müslüman olduğudur.)"**

Sonra Şeyh Turki (Allah Teâlâ şehadetini kabul etsin) şöyle buyurmaktadır:

"فالشيخ تقبله الله حكم على عموم أهل السنة في العراق والشام بالإسلام ولم يتوقف فيهم وكان ذلك في شريطه المعنون بـ(لك الله أيتها الدولة المظلومة)، قبل تمدد الدولة الإسلامية أعزها الله بالتوحيد على مدن البلدين"

Şeyh (Allah şehadetini kabul etsin), Irak ve Şam'daki Ehl-i Sünnet'in tamamının Müslüman olduğuna hükmetmiş ve tevakkuf etmemiştir. Şeyh bu konuşmayı, İslam Devleti her iki ülkenin şehirlerine doğru yayılıp genişlemeden önce **"لك الله ايتها الدولة المظلومة"** (Ey Mazlum Devlet, Yardımcın Allah'tır) başlıklı ses kaydında yapmıştır.

Demek ki bizim bundan anladığımız şey, İslam Devleti'nin şer'i anlayışıdır; İslam Devleti Sünni bölgelerde (yaşayanlar hakkında) tevakkuf etmez, aksine oradaki tüm halkın üzerine İslam hükmü verir ta ki onlardan açık ve net bir küfür görülünceye kadar. Bu sadece benim şahsi anlayışım değil, aksine Şeyh Turki

-de meseleyi aynen bu şekilde anlamıştır.

Bunun da ötesinde Şeyh Turki; İslam Devleti ve Şeyh Bağdadi (Allah şehadetini kabul etsin) adına Suudi Arabistan örneğini getirerek şöyle buyurmuştur: "Her ne kadar Suudi Arabistan darülküfr-i tarî (sonradan küfür diyarı olan bir yer) olsa da, halkında aslolan İslam'dır.

Ardından hepsinden daha dikkat çekici olanı şudur ki; Şeyh Turki (Allah Teâlâ şehadetini kabul etsin), el-Lecnetu'l Mufavvada'nın genelgesine (مفوضة beyannamesine) yaptığı reddiyede şöyle buyurmaktadır:

"الملاحظة الثالثة عشرة أنكر الكاتب أن مقولة (الأصل في الناس بدار الكفر الطارئ الإسلام) كما في ص4"

On üçüncü mülahaza (not): Yazar, sayfa 4'te geçtiği üzere 'Darülküfr-i tarîde insanlarda aslolan İslam'dır' sözünü inkâr etmiştir.

"وهذا أصل فاسد نبه عليه الشيخ المجاهد أبو محمد العدناني تقبله الله كما تقدم في الملاحظة السابقة."

Bu ise, Mücahid Şeyh Ebu Muhammed el-Adnani'nin (Allah şehadetini kabul etsin) daha önceki mülahazada bahsettiğimiz üzere dikkat çektiği **fasit (geçersiz) bir esastır.**

Demek ki: Şeyh Turki, herhangi bir kimsenin "Darülküfr-i tarînin (sonradan küfür diyarı olan yerlerin) tamamında aslolan İslam'dır" sözünü tamamen inkâr etmesine ve reddetmesine şiddetle karşı çıkmıştır.

Şeyh Turki'nin, el-Lecnetu'l-Mufavvada'nın (مفوضه) genelgesi üzerine yazdığı bu mülahazaların (notların) sonucu, en-Nebe dergisinin bir bildiri yayınlayarak el-Lecnetu'l-Mufavvada'nın genelgesini iptal etmesine vesile olmuştur. Çünkü genelgenin bir maddesinde "Darülküfr-i tarîde aslolan İslam'dır denilemez" ibaresi yer alıyordu.

Bu yüzden Devlet, o genelgeyi bu sözle birlikte resmi olarak reddetmiştir. Bu durum, en-Nebe dergisinin 98. sayısının 8. sayfasında şu şekilde geçmektedir:

"فقد تم إلغاء العمل بمضمون التعميم المعنون له بالآية الكريمة {ليهلك من هلك عن بينة} وذلك لاحتوائه على أخطاء علمية وعبارات موهمة غير منضبطة أدت إلى حدوث التنازع والتفرق بين صفوف المجاهدين خاصة والمسلمين عامة."

{Ta ki helak olan apaçık bir delille helak olsun} (ليهلك من هلك عن بينة)" kerim ayeti başlığıyla yayınlanan o kapsamlı genelgenin içeriğiyle amel edilmesini iptal etme kararı alınmıştır. Bunun sebebi; içerisinde ilmi hataların ve net olmayan ifadelerin bulunmasıdır ki bunlar, başta mücahidlerin safları arasında olmak üzere genel olarak Müslümanlar arasında anlaşmazlık, çekişme ve bölünmeye yol açmıştır.

"ملحوظة: ستصدر من خلال إذاعة البيان سلسلة صوتية يتم من خلالها طرح المسائل التي حصل فيها النزاع مع بيان الحق فيها بإذن الله تعالى."

Not: el-Beyan radyosu aracılığıyla, ihtilafa düşülen meselelerin ele alınacağı ve Allah Teâlâ'nın izniyle bu meselelerdeki hakikatin açıklanacağı sesli bir dizi yayınlanacaktır.

İslam Devleti, 2018 yılında "سلسلة علمية في بيان مسائل المنهجية" başlığı altında bir makale/ders dizisi yayınladı. ki bu, Devlet'in akide ve menheç konusundaki en netleştirici ve belirleyici yayınıdır. Bu demektir ki, daha önce bunun aksine yayınlanmış olan her söz, 98. sayıda da işaret edildiği üzere İslam Devleti'nin artık amel edilmeyen (geçersiz) bir sözü olarak kabul edilir.

[Kitapçığın sonunda deliller yer almaktadır.]

Bu yüzden bu silsilede, Devlet'in darülküfr-i tarî üzerindeki akidesinin "tevekkuf etmek (hüküm vermekten kaçınmak) olduğunu" söylediği kesinlikle geçmemiştir.

Aksine, 79. sayfada gelen bilgiye göre Devlet; darülküfr-i tarîdeki durumu bilinmeyen (meçhulul-hal) kişiler hakkında hüküm vermenin, oradaki sakinlerin (halkın) durumuna ve şartlarına göre değişeceğinden bahsetmektedir.

Ve Devlet bu konuda sadece iki durumu ele almaktadır:

Birinci Durum: Şeyhülislam İbn Teymiyye dönemindeki Mardin'den bahsetmektedir. Mardin o dönemde darülküfr-i tarî (sonradan küfür sarkan yer) olmasına rağmen Şeyh, halkın genel olarak tekfir edilmesini ve onlara kötü söz söylenmesini engellemiştir. (Demek ki halkın genelinde aslolan İslam üzere kalmalarıdır; çünkü eğer halk hakkında hiçbir hüküm bulunmasaydı, onlara söz söylenmesini engellemezdi.)

İkinci Durum: Ahsa halkının durumudur. Şeyh Hamed bin Atik, halkın tamamının ayrım olmaksızın şirk ve küfür işlemesi sebebiyle hepsi hakkında tekfir fetvası vermiştir. Yani bu hüküm toprağın/bölgenin türünden dolayı değil, halkın bizzat kendilerinin hep birlikte küfür fiili işlemesinden kaynaklanıyordu.

İslam Devleti'nin resmi akidesi olan bu silsilede (ders dizisinde), tevekkuf (hüküm vermeyip durma) konusundan bahsedilmemiştir.

Eğer tevekkuf Devlet'in akidesi olsaydı bunu açıklaması gerekirdi; çünkü bu kitap detaylandırma ve açıklama amacıyla yazılmıştır.

Aksine Devlet, darülküfr-i tarîde durumu bilinmeyenin (meçhulün) hükmünün bölgenin şartlarına göre değişeceğini açıklamıştır. Şöyle ki: Eğer tevekküf inancı olsaydı, meçhulün hükmünün bölgeden bölgeye değişeceğini söylemezlerdi. Bilakis meçhul hakkında tevekkuf edileceğini söylerlerdi. Fakat darülküfr-i tarîde meçhul, bulunduğu bölgenin hükmünü aldığına göre; **tıpkı Şeyh Türki'nin Şeyh Adnani'den aktardığı gibi: Sünni bölgelerinde aslolan İslam, Rafızi (Şii) bölgelerinde ise aslolan küfürdür. Küfür ile İslam arasında başka bir hüküm bulunmamaktadır.**

Şeyh Ebu Musab el-Bernavi'nin sözünü de Devlet'in bu açıklamalarıyla şerh ediyoruz; yani bu söz tevekkuf (hüküm vermekten kaçınma) anlamına gelmez. Bilakis buna sadece, **Şeyh Türki** ve Devlet'in, meçhulün (durumu bilinmeyenin) hükmünün bölgenin ve sakinlerinin durumuna göre değişeceği hususunda daha da netleştirdiği detayları ekliyoruz.

Bu yüzden bizi Mürcie olmakla itham eden ve bizi "Devlet Mutezile'dir" demeye zorlayan kişi! Sen de, getird

-iğin bu zorunluluk da hatalısınız. Bilakis şimdi biz sana diyoruz ki: Haydi buyur, darülküfr-i tarî'de meçhulün (durumu bilinmeyenin) hükmünün bölgenin şartlarına göre şekilleneceğini söyleyen ve tevekkuf edileceğini reddeden **Şeyh Türki**'yi, **Şeyh Adnani**'yi ve Devlet'in menheç silsilesini de İrca ile itham et o zaman!

Daha sonra, sözde delil getirmek amacıyla bir hocanın ses kaydını koymuş. Meçhulün hükmünde tevekkufün varlığını kanıtlamak için, o saygıdeğer hoca **Şeyh Hamed bin Nasr**'ın bir sözünü delil getirmiştir. Fakat ne yazık ki o hoca, Necid ulemasının menhecinin hakikatini isabet ettirememiştir.

Çünkü **Şeyh Hamed bin Nasr**'ın şöyle dediği zaman: "Tevhid davetinden önce ölen ve durumlarını bilmediğimiz kişiler hakkında 'kafirdirler' de demeyiz 'müslümandırlar' de demeyiz." Şeyh'in bu sözü, Necid ulemasının menhecine göre tevekkuf (hüküm vermeyip durma) anlamına gelmez. Çünkü Şeyh'in kendisi bu sözün devamında, bir satır aşağıda şöyle demektedir:

"ومن كان منهم لم تبلغه الدعوة، فأمره إلى الله وقد علمت الخلاف في أهل الفترات، ومن لم تبلغهم الحجة الرسالية"

Onlardan her kime davet ulaşmamışsa, onun durumu Allah Teâlâ'ya kalmıştır. Şüphesiz ki alimlerin fetret ehli ve kendilerine davet ulaşmayan kişiler hakkında düştükleri görüş ayrılığından haberdarsındır.

Demek ki Şeyh "onlara kafir demeyiz" buyururken, azap edilecek kafiri (كافر المعذب) kastetmektedir; çünkü onlara mesaj ulaşmamıştır. Aynı şekilde cennetlik olduklarını söylemek adına onlara müslüman hükmü de verilmez. Bilakis kıyamette imtihan edilecek olan fetret ehli sınıfından sayılırlar. Fetret ehli ise icma ile dünyada müşrik olarak isimlendirilir, fakat Necid uleması "müşrik" ile "kafir" kelimeleri arasında ayrım yapmaktadır.

1. Onların inancına göre, kendilerine hüccet ikame edilmeyenler (delil sunulmayanlar) müşriktir, kafir değillerdir. Yani dünyada kendilerine kafir muamelesi yapılır fakat mesaj kendilerine ulaşmadığı için bizzat

"kafirdir" denilmez. Onları fetret ehli gibi kabul ederler; davetten önce öldükleri için haklarında cehennemlik hükmü verilmez ve imtihan edilirler.

2. Kafir, kendisine davet ulaştığı hâlde şirki üzerinde ısrar eden kimsedir. Bu kişi eğer ölürse cehennemliktir; çünkü kendisine mesaj ulaşmıştır. **Şeyh Muhammed bin Abdülvehab**, **Şeyh Hamed**'in hocası bu konuyu açıkça zikrederek şöyle demektedir:

”نحكم بأنهم مشركون ونرى كفرهم إذا قامت عليهم الحجة.“
منهاج التأسيس

Onlar hakkındaki hükmümüz, kendilerine hüccet ikame edene kadar "müşrik oldukları" yönündedir; "kafir" olduklarını söylemeyiz Hüccet ikame edene kadar. Minhacü't-Te'sis

Dolayısıyla Necid uleması "Onları tekfir etmeyiz ve müslüman da saymayız" dediklerinde, azabı gerektiren bir tekfir yapmadıklarını kastederler; fakat onları müşrik olarak görürler. Bu sözüme dair daha fazla delil ise

-şudur: **Şeyh Hamed ve Necid uleması**, "kafir" kelimesini yalnızca kendisine hüccet ikame edilmiş (delil sunulmuş) kişiler için kullanırlar. Bir kimse hakkında "Ne tekfir ederiz ne de müslümandır" dediklerinde ise onu fetret ehli hükmünde görürler. Yani o kişi, azap edilmeyecek bir kafir veya azap edilmeyecek bir müşriktir; yoksa bu söz, onun dünyada hiçbir hükmünün olmadığı anlamına gelmez.

Şeyh Hamed bin Nasr'ın kendisi şöyle buyurmaktadır:

"إذا كان يعمل بالكفر والشرك لجهله، أو عدم من ينبهه، بل لانحكم بكفره حتى تقام عليه الحجة، ولكن لا نحكم بأنه مسلم"

Eğer cehaletle veya kendisini uyaracak kimse olmadığı için küfür ve şirk ameli işliyorsa, biz kendisine hüccet ikame edilene kadar onun küfrüne hükmetmeyiz; fakat ona müslüman da demeyiz.

O halde durum nedir? Şeyh şöyle demiştir:

"أن أصحاب الفترات يمتحنون يوم القيامة في العرصات"

-[الدرر السنية 10/136]

Muhakkak ki fetret ehli kıyamet günü (mahşer) meydanlarında imtihan edileceklerdir. [ed-Dürerü's-Seniyye, 10/136]

(Buna göre fetret ehlinin hesabı görülecektir; onlar hakkında hiçbir hüküm verilmeyip duraksama söz konusu değildir. Peki fetret ehlinin hesaba çekilmesi, dünyada onlar hakkında hiçbir hükmün uygulanmayacağı anlamına mı gelir? **Hayır. Dünyada onlar müşriklerin hükmüne tabidirler.** Çünkü fetret ehli dünyada müşrik ve kâfir olarak isimlendirilir. Ancak bu, onların mutlaka azap görecek kâfir oldukları anlamına gelmez. Yani öldüklerinde kesin olarak cehennemlik oldukları söylenmez; bilakis kıyamette imtihan edileceklerdir.)

Demek ki şimdi anladın; bir alim "onlara kafir de demeyiz müslüman da demeyiz, bilakis fetret ehlidirler" buyurduğunda, bunun manası kıyamette onlar hakkında doğrudan cehennemlik hükmü verilmeyeceğidir; fakat

-dünyada azap edilmeyecek bir müşrik ve kafir olarak kabul edilirler.

İmam Muhammed bin İbrahim'e –rahimehullah– soruldu: 175- Soru:

175- س: أهل الفترة هل يسمون كفارا أو مسلمين؟

Fetret ehli dünyada kafir olarak mı adlandırılır yoksa müslüman mı?

ج: كفار لا مسلمين. أما عذابهم فلا يكون حتى يبعث لهم رسول.

Cevap: Kafirlerdir, müslüman değillerdir. Azaplarına gelince, kendilerine bir resul gönderilene kadar azap edilmezler. (Kıyamette imtihan edileceklerdir.)

"فتاوى ورسائل سماحة الشيخ محمد بن إبراهيم بن عبد اللطيف آل الشيخ (1/ 246-247)"

İşte bu yüzden, eğer alimlerin menhecini bir meselede olduğu gibi aktarmazsan, ortaya böyle bidatler ve felake

-tler çıkar. Alimlerin ıstılahlarını/ifadelerini doğru anlaman gerekir; bir söz söylediklerinde bunu kendi amacına göre değil, alimin bizzat kendi kastına göre yorumlamalısın.

Daha sonra, **Şeyhülislam**'ın zahirin asıldan (istikshabdan) önde tutulacağına dair şu sözünü delil getirmiştir: (أن الظاهر يُقدم على الاستصحاب). Aslında bu söz bizzat kendi aleyhinedir. Çünkü durumu bilinmeyen (meçhul) kişinin ortada görünür bir zahiri yoktur ki onun zahirini aslın önüne geçirebilelim.

Örneğin:

İslam yurdunda bulunan bir meçhulün dış görünüşünde (zahirinde) hiçbir şey belli değildir. Bu yüzden burada "meçhulün hiçbir hükmü yoktur" denilmez. Bilakis icma ile asıl üzere amel edilir ki İslam yurdunda aslolan İslam'dır. Dolayısıyla o meçhul müslüman kabul edilir ve asıl ile amel edilir. Çünkü meçhul kişinin, zahirine göre amel edip asıl olan hükmü bırakmamızı gerektirecek belirgin bir zahiri (durumu) yoktur.

Fakat dış görünüşünde (zahirinde) bir küfür ameli görüldüğü zaman, kendisinden o küfür zahir olduğu için artık zahiri, bölgenin aslına takdim edilir (öncelenir). Bunun tam aksine, darülküfr-i aslîde bulunan, durumu bilinmeyen (meçhul) ve zahirinde hiçbir şey belli olmayan bir kimse hakkında "Bu meçhul üzerinde tevekkuf ediyoruz" denilemez. Çünkü bu meçhulün zahirinde (durumunu belirtecek) hiçbir şey yoktur; dolayısıyla ülkenin asıl olan hükmü o meçhule verilir. Ve o meçhulün kafir olduğuna hükmedilir; ta ki o kişide zahiren İslam alametleri görülene kadar. Ne zaman ki kendisinde İslam zahirini görürsek, işte o zaman zahir, ülkenin asıl olan hükmünün önüne geçirilir.

Darülküfr-i tarî için de durum aynı şekildedir: Eğer bir bölgenin halkında aslolan İslam ise ve halkın zahiri de İslam ile Sünnet üzereyse, o bölgede aslolan hükümdür. Orada hiçbir zahiri durumu belli olmayan meçhul birini gördüğümüzde, asıl olan hükme (İslam'a) göre amel ederiz; ta ki onun gerçek zahiri durumu bize netleşene kadar. O zaman aslına göre değil, ortaya çıkan zahirine göre hüküm veririz.

Bu yüzden bu kaideyi delil getirmesi aslında bizzat kendi aleyhine bir reddiyedir. Eğer kendisi bu kaideye bağlı kalacak olsaydı, darülislamdaki ve darülküfr-i aslîdeki meçhulün hükmünün de "tevekkuf" olduğunu söyleyemezdi. Fakat kendisi darülislam ve darülküfr-i aslî için bu kaideye riayet etmemektedir. **Dolayısıyla bu durum bir çelişkidir (kendi kendini nakzetmektir) ve bidat ürünü yeni bir mezhep ortaya atmaktır.**

Son olarak, **İslam Devleti'nin bu konu hakkında en-Neba dergisinin 98. sayısında** yazdığı şu sözleri yineliyorum:

"عدم تمييز السنة من البدعة على بعض صغار المنتسبين للعلم أنصاف المتعلمين الذين جعلوا أنفسهم في مصاف الأئمةالمجتهدين فتجد الواحد منهم يزعم أنه المهتدي ويحسب أن السنة معه وأن المخالف له ضال مبتدع وربما قال كافر فينشأعن ذلك من التفرق والشرور ما الله به عليم."

Sünneti bidatten ayırt edememek; kendilerini ilme nispet eden ancak ilimde yetersiz, toy, ilmi tam manasıyla kavrayamamış bazı kimselerden kaynaklanır

Bu az ilimli ve tecrübesiz kişilerden her birinin, sadece kendisinin hidayet üzere olduğunu ve sünnetin yalnızca kendi tekelinde olduğunu zannettiğini görürsün. Kendisine muhalefet eden herkesi sapkın ve bidatçi ilan eder, hatta bazen kendi görüşünün aksini söyleyene kafir der. Bu sebeple de ortaya, boyutlarını ancak Allah Teâlâ'nın bildiği öyle bir tefrika, bölünme ve kötülük çıkar.

Bu yüzden kendi aşırılığınızın (guluw) ve haddi aşmanızın zehrini Devlet'e mal etmeyin. Çünkü ruhunda aşırılık ve radikalizm barındıranlar, her zaman kendileri gibi düşünmeyenleri hızlıca tekfir etmek ve sapkın ilan etmek isterler. En nihayetinde "Umumici" (herkesi toptan tekfir eden) akıma kapılan ve işi Devlet'i de tekfir etmeye kadar götürenler de tam olarak bu tür insanlardı. Çünkü haksız yere de olsa birini tekfir etmek bu tür kişilerin kalbini ferahlatır, bundan hoşnut olurlar.

Ne kadar çok müslümanı tekfir ederlerse, tevhidi o kadar çok uyguladıklarını ve daha dindar olduklarını zannederler.

Fakat hariciler gibi, küfürden sakınma bahanesiyle kendilerini nasıl bir bidatin ve yıkımın içine sürüklediklerinden habersizdirler. Dini öyle bir ateş parçasına çevirirler ki kendileri gibi düşünmeyen herkesi onunla yakarlar.

Aslında bu şaşılacak bir durum değildir; **nitekim ahir zaman alametlerinden biri de, ilmi bir birikimi ve terbiyesi olmayan, her rüzgarla savrulan (selefi ve toy gençlerin) (yaşı küçüklerin) ortaya çıkmasıdır. Onlar önlerine çıkan her yeni görüşü bir gürültü malzemesi haline getirirler ve bununla insanları saptırırlar.** Bizim o sözden habersiz olduğumuzu zannederler. Oysa senin eline yeni ulaşan o sözden, biz daha ilk yayınlandığı andan itibaren haberdardık.

Yahut ne zaman ki bu tür insanlar bir şüpheye düşseler, şüphelerini giderelim diye bize başvururlar. Fakat kendilerini kibir kapladığı zaman da bizi Mürcie, cahil ve vehim sahibi olmakla itham eder; hakkımızda asılsız ve batıl onlarca hüküm savururlar! Gizli kalan bir bidatin reddi gizlice yapılır; ancak insanların kendisiyle saptırıldı

-ğı açık bir bidatin reddinin ise, hak ile batıl insanlar nezdinde birbirine karışmasın diye güpegündüz, apaçık bir şekilde yapılması gerekir.

Allah Teâlâ akıbetimizi hayreylesin; bizi haktan sapmaktan, delalete düşmekten, fevrilikten, aşırılıktan (guluw) ve İrca'dan muhafaza buyursun. O insanlara da hidayet nasip etsin.

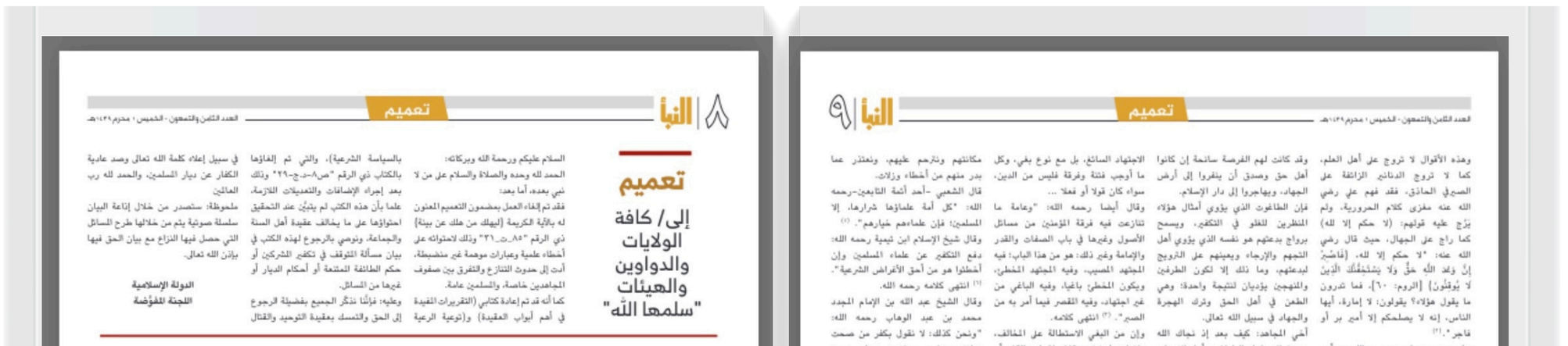

السلام عليكم ورحمة الله وبركاته:

الحمد لله وحده والصلاة والسلام على من لا نبي بعده، أما بعد:

فقد تم إلغاء العمل بمضمون التعميم المعنون له بالآية الكريمة (ليهلك من هلك عن بينة) ذي الرقم "٨٥-ت-٣١" وذلك لاحتوائه على أخطاء علمية وعبارات موهمة غير منضبطة، أدت إلى حدوث التنازع والتفرق بين صفوف المجاهدين خاصة، والمسلمين عامة.

كما أنه قد تم إعادة كتابي (التقريرات القيمة في أهم أبواب العقيدة) و(توعية الرعية بالسياسة الشرعية)، والتي تم إلغاؤها بالكتاب ذي الرقم "ص٨-د-ج-٢٩" وذلك بعد إجراء الإضافات والتعديلات اللازمة، علما بأن هذه الكتب لم يتبيَّن عند التحقيق احتواؤها على ما يخالف عقيدة أهل السنة والجماعة، ونوصي بالرجوع لهذه الكتب في بيان مسألة التوقف في تكفير المشركين أو حكم الطائفة الممتنعة أو أحكام الديار أو غيرها من المسائل.

وعليه: فإنَّنا نذكّر الجميع بفضيلة الرجوع إلى الحق والتمسك بعقيدة التوحيد والقتال في سبيل إعلاء كلمة الله تعالى وصد عادية الكفار عن ديار المسلمين، والحمد لله رب العالمين

ملحوظة: ستصدر من خلال إذاعة البيان سلسلة صوتية يتم من خلالها طرح المسائل التي حصل فيها النزاع مع بيان الحق فيها بإذن الله تعالى.

الدولة الإسلامية
اللجنة المفوَّضة

سلسلة علمية
في بيان مسائل منهجية
(١)

الحمد لله رب العالمين، والعاقبة للمتقين، ولا عدوان إلا على الظالمين، وأشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له الملك الحق المبين، وأشهد أن محمدا عبده ورسوله إمام الأولين والآخرين، أما بعد:

فهذه سلسلة إذاعية في بيان وتوضيح بعض مسائل المنهج والعقيدة، التي وقع فيها الالتباس والاشتباه على أبنائنا إخواننا من جنود الدولة الإسلامية وسائر المسلمين في داخل دولة الخلافة وخارجها؛ وذلك بسبب التعميم الصادر عن اللجنة المفوضة المعنون له بآية: ﴿لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ﴾ [الأنفال: ٤٢]، الذي تم إيقاف وتعطيل العمل به؛ وذلك لما تضمنه من أخطاء علمية ومنهجية وعبارات موهمة محالة أوجه، أدت إلى الوقوع في التنازع والاختلاف.

فكان لزاما علينا عدم تأخير البيان عن وقت دعت الحاجة إليه واشتدت، وأصبحت ضرورة ملحة؛ وذلك لجمع كلمة الدولة، وتأليف قلوب جنودها على الحق، وإفراغهم لصد عادية أمم الكفر عليها، والذب عن بيضة الإسلام وحرماته.

وقد حذرنا الله تعالى من التنازع والاختلاف أيما تحذير فقال سبحانه: ﴿وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَاصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ﴾ [الأنفال: ٤٦] وفي الوقت ذاته أمرنا بالجماعة وعظم شأنها .. قال النبي -صلى الله عليه وسلم-: «عليكم بالجماعة»، وقال -صلى الله عليه وسلم-: «يد الله مع الجماعة»، وقال -صلى الله عليه وسلم-: «وإياكم والفرقة؛ فإن الشيطان مع الواحد، وهو من الاثنين أبعد».

وجاء في الحديث الذي أخرجه الترمذي وصححه، قال -صلى الله عليه وسلم-: «وأنا آمركم بخمس أمرني الله بهن، السمع والطاعة، والجهاد والهجرة والجماعة، فإن من فارق الجماعة قيد شبر فقد خلع ربقة الإسلام من عنقه».

وإن من أسباب الفتنة والاختلاف والتنازع:

١ - ترك الاعتصام بالكتاب والسنة بفهم سلف الأمة، والاعتماد على الأهواء وأقوال الرجال..

قال تعالى: ﴿وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا﴾ [آل عمران: ١٠٣]. وقال تعالى: ﴿وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ وَمَنْ يَعْتَصِمْ بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ [آل عمران: ١٠١].

قال -صلى الله عليه وسلم-: «تركت فيكم ما إن تمسكتم به لن تضلوا بعدي أبدا: كتاب الله وسنتي».

وفي صحيح مسلم، عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله -صلى الله عليه وسلم-: «إن الله يرضى لكم ثلاثا، ويكره لكم ثلاثا: فيرضى لكم أن تعبدوه ولا تشركوا به شيئا، وأن تعتصموا بحبل الله جميعا ولا تفرقوا، ويكره لكم قيل وقال، وكثرة السؤال، وإضاعة المال».

وكان النبي -صلى الله عليه وسلم- يقول إذا خطب: «أما بعد: فإن أحسن الحديث كتاب الله، وأحسن الهدي هدي محمد -صلى الله عليه وسلم-، وشر الأمور محدثاتها».

وقال ابن عباس: "أمر الله المؤمنين بالجماعة ونهاهم عن الاختلاف والفرقة، وأخبرهم أنه إنما هلك من كان قبلهم بالمراء والخصومات في دين الله تعالى".

وعن التابعي الجليل ابن شهاب الزهري رحمه الله، قال: كان من مضى من علمائنا يقولون: "الاعتصام بالسنة نجاة".

وقال الإمام الأوزاعي رحمه الله: "عليك بآثار من سلف وإن رفضك الناس، وإياك ورأي الرجال، وإن زخرفوه بالقول؛ فإن الأمر ينجلي وأنت على طريق مستقيم".

وقال شيخ الإسلام ابن تيمية رحمه الله: "وأهل السنة والجماعة يتبعون الكتاب والسنة، ويطيعون الله ورسوله، فيتبعون الحق، ويرحمون الخلق". [1]

وقال أيضا رحمه الله: "والفتنة والفرقة لا تقعان إلا من ترك ما أمر الله به، والله تعالى أمر بالحق والعدل وأمر بالصبر، والفتنة تكون من ترك الحق أو من ترك الصبر". انتهى كلامه رحمه الله.

٢ - عدم تمييز السنة من البدعة على بعض صغار المنتسبين للعلم أنصاف المتعلمين، الذين جعلوا أنفسهم في مصاف الأئمة المجتهدين، فتجد الواحد منهم يزعم أنه المهتدي، وبحسب أن السنة معه، وأن المخالف له ضال مبتدع وربما قال: كافر، فينشأ عن ذلك من التفرق والشرور ما الله به عليم.

والسنة هي ما أمر به الله ورسوله، والبدعة هي ما لم يشرعه الله من الدين.

وقد قال سبحانه: ﴿فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾ [النحل: ٤٣].

وروى البخاري ومسلم عن عبد الله بن عمرو بن العاص رضي الله عنهما، قال: سمعت رسول الله -صلى الله عليه وسلم- يقول: «إن الله لا يقبض العلم انتزاعا ينتزعه من العباد، ولكن يقبض العلم بقبض العلماء، حتى إذا لم يبق عالما، اتخذ الناس رؤسا جهالا، فسئلوا فأفتوا بغير علم، فضلوا وأضلوا».

وعن محمد بن سيرين رحمه الله، قال: "إن هذا العلم دين، فانظروا عمن تأخذون دينكم". انتهى كلامه.

ومن صفات رؤوس الضلالة (أهل البدع): أنهم يمررون باطلهم بعبارات شرعية رنانة، كحفظ جناب التوحيد، وملة إبراهيم، والتوحيد الخالص وغيرها؛ كما قالت الخوارج لعلي بن أبي طالب رضي الله عنه: "لا حكم إلا لله. وقالوا: "لا نمكّم الرجال، نريد حكم الله".

وهذه الأقوال لا تروج على أهل العلم، كما لا تروج الدنانير الزائفة على الصيرفي الحاذق، فقد فهم علي رضي الله عنه مغزى كلام الحرورية، ولم يرُج عليه قولهم: (لا حكم إلا لله) كما راج على الجهال، حيث قال رضي الله عنه: "لا حكم إلا لله، (فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفَّنَّكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ) [الروم: ٦٠]. فما تدرون ما يقول هؤلاء؟ يقولون: لا إمارة، أيها الناس، إنه لا يصلحكم إلا أمير بر أو فاجر". [2]

وفي صحيح مسلم عن عبيد الله بن أبي رافع مولى رسول الله -صلى الله عليه وسلم- أن الحرورية لما خرجت وهو مع علي بن أبي طالب رضي الله عنه قالوا: لا حكم إلا لله، قال علي: "كلمة حق أريد بها باطل، إن رسول الله -صلى الله عليه وسلم- وصف ناسا إني لأعرف صفتهم في هؤلاء يقولون الحق بألسنتهم، لا يجاوز هذا منهم (وأشار رضي الله عنه إلى حلقه) من أبغض خلق الله إليه".

قال النووي رحمه الله: "قوله: (قالوا لا حكم إلا لله، قال علي: كلمة حق أريد بها باطل) معناه: أن الكلمة أصلها صدق، قال الله تعالى: [إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ] [يوسف: ٤٠]، لكنهم أرادوا بها الإنكار على علي رضي الله عنه في تحكيمه". انتهى كلامه.

٣ - السبب الثالث من أسباب الاختلاف والتنازع: البغي، يقال بغى فلان على فلان؛ أي تعدى عليه بالقول أو الفعل وتجاوز حده.

قال الله تعالى: ﴿وَمَا تَفَرَّقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ﴾ [الشورى: ١٤].

وقال تعالى: ﴿فَمَا اخْتَلَفُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ﴾ [الجاثية: ١٧].

وقال تعالى: ﴿كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنْذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِيمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ [البقرة: ٢١٣].

قال شيخ الإسلام ابن تيمية رحمه الله: "الاجتهاد السائغ لا يبلغ مبلغ الفتنة والفرقة إلا مع البغي، لا لمجرد الاجتهاد ... فلا يكون فتنة وفرقة مع وجود الاجتهاد السائغ، بل مع نوع بغي، وكل ما أوجب فتنة وفرقة فليس من الدين، سواء كان قولا أو فعلا ...

وقال أيضا رحمه الله: "وعامة ما تتنازعت فيه فرقة المؤمنين من مسائل الأصول وغيرها في باب الصفات والقدر والإمامة وغير ذلك: هو من هذا الباب: فيه المجتهد المصيب، وفيه المجتهد المخطئ، ويكون المخطئ باغيا، وفيه الباغي من غير اجتهاد، وفيه القصد فيما أمر به من الصبر". [3] انتهى كلامه.

وإن من البغي الاستطالة على المخالف، واتهامه في نيته، وقذف المسلم بالكفر أو البدعة تعديا وظلما جزافا من غير بينة ...

آخرج ابن حبان في صحيحه عن حذيفة رضي الله عنه، قال: قال رسول الله -صلى الله عليه وسلم-: «إن ما أتخوف عليكم رجل قرأ القرآن حتى إذا رئيت بهجته عليه، وكان ردئا للإسلام، غيره إلى ما شاء الله، فانسلخ منه ونبذه وراء ظهره، وسعى على جاره بالسيف، ورماه بالشرك»، قال: قلت: يا نبي الله، أيهما أولى بالشرك، الرمي أم الرامي؟ قال: «بل الرامي».

وقال الآجري رحمه الله: "إن الله عز وجل بمنه وفضله أخبرنا في كتابه عمن تقدم من أهل الكتابين اليهود والنصارى، أنهم إنما هلكوا لما افترقوا في دينهم، وأعلمنا مولانا الكريم أن الذي حملهم على الفرقة عن الجماعة والميل إلى الباطل الذي نهوا عنه، إنما هو البغي والحسد، بعد أن علموا ما لم يعلم غيرهم، فحملهم شدة البغي والحسد إلى أن صاروا فرقا فهلكوا، فحذرنا مولانا الكريم أن نكون مثلهم فنهلك كما هلكوا، بل أمرنا عز وجل بلزوم الجماعة، ونهانا عن الفرقة، وكذلك حذرنا النبي -صلى الله عليه وسلم- من الفرقة وأمرنا بالجماعة، وكذلك حذرنا أئمتنا ممن سلف من علماء المسلمين، كلهم يأمرون بلزوم الجماعة، وينهون عن الفرقة". [4] انتهى كلام الآجري رحمه الله.

وننكر أشد النكير على من يبغي ويتعدى فيكفر العلماء أمثال ابن قدامة المقدسي والنووي وابن حجر العسقلاني وغيرهم رحمهم الله ممن لهم على أمة الإسلام أياد بيضاء في نشر العلم ونصرة الشريعة، بل نحفظ مكانتهم ونترحم عليهم، ونعتذر عما بدر منهم من أخطاء وزلات.

قال الشعبي -أحد أئمة التابعين-رحمه الله: "كل أمة علماؤها شرارها، إلا المسلمين؛ فإن علماءهم خيارهم". [5]

وقال شيخ الإسلام ابن تيمية رحمه الله: دفع التكفير عن علماء المسلمين وإن أخطؤا هو من أحق الأغراض الشرعية". [6] انتهى كلامه رحمه الله.

وقال الشيخ عبد الله بن الإمام المجدد محمد بن عبد الوهاب رحمه الله: "ونحن كذلك: لا نقول بكفر من صحت ديانته، وشهر صلاحه، وعلم ورعه وزهده، وحسنت سيرته، وبلغ من نصحه الأمة ببذل نفسه لتدريس العلوم النافعة والتأليف فيها، وإن كان مخطئا في هذه المسألة أو غيرها". انتهى كلامه رحمه الله.

وممن ننثني عليهم، ونحفظ حقهم علينا أمراء الدولة الإسلامية من أبي مصعب الزرقاوي؛ أمير الاستشهاديين، الصادع بالحق والتوحيد، وقتّال أهل الشرك والتنديد، مرورا بالشيخ المجاهد أبي عمر البغدادي صاحب العقيدة الراسخة والمواقف الشامخة، ووزيره الشيخ المجاهد أبي حمزة المهاجر صاحب التأليف والتصانيف النافعة، والشيخ أبي محمد العدناني قامع المنحرفين، وكاسر حدود الكافرين، والعالم الرباني أبي علي الأنباري، وغيرهم من أمراء هذه الدولة الذين قضوا في سبيل الله، نحسبهم والله حسيبهم، ولا نزكي على الله أحدا.

وستشتمل هذه السلسلة بإذن الله تعالى على بيان أمور منها:

- **حكم الوقف في تكفير المشركين أو الكفار.**
- **حكم الطوائف الممتنعة، وحكم المخالف فيها.**
- **حكم ساكني ديار الكفر الطارئ.**

ونسأل الله تعالى أن يبارك في هذه السلسلة العلمية، وأن يجعلها سببا لجمع كلمة المجاهدين على الكتاب والسنة، وآخر دعوانا أن الحمد لله رب العالمين.

(١) مجموع الفتاوى (٣/٢٧٩).
(٢) مصنف ابن أبي شيبة (٧/٥٦٢/٣٧٩٣١).
(٣) الاستقامة (١/٣٧).
(٤) الشريعة (١/٢٧٠).
(٥) مجموع الفتاوى (٧/٢٨٤).
(٦) مجموع الفتاوى (٣٥/١٠٣).

Kaynak: en-nebâ, Sayı 98, s8-9

الحق

AL HAQQ